మాగాడు

- అత్తలూరి విజయలక్ష్మి

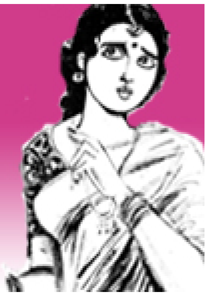

(గత సంచిక తరువాయి)

పక్షం రోజుల తరవాత మళ్ళీ అందరూ వేటకి ప్రయాణం కట్టారు.

రాత్రి మూడో జాము.. అప్పటికే నిద్రలేచి సిద్ధంగా పెట్టుకున్న ఆహారపదార్థాలు, మంచినీళ్ళ డబ్బాలు పట్టుకుని, "ఎల్లోత్తానే ఆది.! పిల్లోడు జాగర్త...తాప, తాపకీ నీల్ల వైపు పోనీమాక" అని జాగ్రత్తలు చెప్పి గుడిసె లోంచి బయటకి వచ్చాడు అప్పన్న. గాలి విసురుగా వీస్తోంది. ఆగి ఒక్కసారి ఆకాశం వైపు చూసాడు. నల్లగా, అక్కడక్కడా నక్షత్రాలతో మెరుస్తూ ప్రశాంతంగా ఉంది.

ఇసకలో బలంగా అడుగులు వేస్తూ ఒడ్డు వైపు నడిచాడు. అప్పటికే మిగతా నలుగురు వచ్చేశారు.

"బాబాయ్! గాలి ఇపరీతంగా ఉంది...ఎల్లగలమంతవా" అడిగాడు ఎర్రన్న.

"ఎహే! ఈ గాలి మనల్నేం చేస్తాదిరా పదండి.." అంటూ అప్పటికే సిద్ధంగా ఉన్న పడవల్లో సామాను సర్ది నలుగురూ ఎక్కారు..అప్పన్న తెడ్డేసాడు. నీళ్ళు ముందుకీ, వెనక్కీ కదులుతూ పడవని ఊయల ఊపుతోంది. ప్రకృతి కన్య కాటుక కళ్ళలా ఉంది చీకటి. నెమ్మదిగా బోటు అలల మీద కదులుతూ తీరాన్ని దాటుతోంది. తెరచాపలు గాలికి కొట్టుకుంటున్నాయి. కిరోసిన్ లాంతరు భుగ భుగమంటోంది.

ఒక్కసారి ఒళ్ళంతా జిల్లుమన్నట్టు అయింది ఆ చల్లదనానికి. నావ అలల మీద శబ్దం చేస్తూ సుతారంగా కదులుతోంటే అప్పన్న గొంతులో నుంచి సుడులు తిరుగుతూ సముద్రుడు ఊదుతున్న శంఖానాదంతో లయబద్ధంగా సాగింది ఓ పదం...

పల్లవి: పున్నమి రేతిరి పులస కోసం

పరుగు, పరుగున ఒచ్చీయండి.. బేగొచ్చీయండి..

నావెల్లి పోతాందిరో నా సిమ్మాద్రి!

కోరస్: పోతాంది.. నావెల్లి పోతాంది

నావెల్లి పోతాందిరో ఆదెయ్యా!   ..

మన పూల నావెల్లి పోతాందిరో !

కోరస్: హైలెస్సా ..హై లెస్సా

ఆసలన్నీ మూతకట్టి/ ముంతలోన సుట్టబెట్టి/

తెప్పలోన దాసిపెట్టి / అలల మీదా! నా కలల మీద

నావెల్లి పోతాందిరో!

సందమామ మనకి తోడు... సల్లగాలి మనకి జోడు..

ఎన్నెలొంటి పాయసంలో

సుక్కలను నంచుకుంటా

సుక్కేసుకుందాము..

కోరస్: సుక్కేసుకుందాము–

సుక్కేసుకుందాము

పల్లవి: పున్నమి రేతిరి పులస కోసం

పరుగు, పరుగున ఒచ్చీయండి.. బేగొచ్చీయండి

యాటకైనా నా నావే– కోట కైనా నా నావే/

మోటారు బోటులోద్దు.. ఇంజను ఇమానమొద్దు

ఉన్నదేదో తిందాము– కలిసి మెలిసి ఉందాము/

కోరస్: హైలెస్స – హైలెస్సా ..

గాలితో పాటు ప్రకృతి కూడా హమ్ చేస్తున్నట్టు సాగుతూ నెమ్మదిగా దూరమైంది పాట. కింద కెరటాలు, పైన మేఘాలు ఆ పాటకి లయబద్ధంగా కదులుతూ నృత్యం చేశాయి. దూరంగా ఆకాశాన్ని అరచేతిలో పట్టుకుని కదలి వస్తున్నట్టున్న కొండలు, సంజీవిని మోస్తున్న హనుమంతుడిలా ఉన్నాయి. నావ వయ్యారంగా కదులుతోంది. ఆ సమయంలో ఆ నావలే అత్యంత ఆధునిక ఇంజను బోటుల్లా వాళ్ళని లక్ష్యం వైపు వేగంగా నడిపించసాగాయి.

నెమ్మదిగా కాలం కదిలి తెల్లవారు ఝాము ఐదు అయింది.

'ఇంక లే' అని ఎవరో చెవిలో ఊదినట్టు గబుక్కున లేచింది ఆదేమ్మ. గట్టిగా ఆవలిస్తూ గుడిసె బయటకు వచ్చింది. ఆ నిశ్శబ్దంలో కెరటాల హోరు ఆమె చెవులకి ఇంపుగా వినిపించింది.

దూరంగా కనిపిస్తున్న సముద్రం వైపు చూసి " పెద్ద సేపడితే బావున్ను ... చేతికింత, నోటికింత అన్నట్టే అయితాంది బతుకు.. ఏటో" ఆశగా అనుకుంటూ కచ్చిక ఎడం చేయి అరచేతిలో వేసుకుని కుడిచేయి చూపుడు వేలితో పళ్ళు రుద్దుకుంటూ నీళ్ళ కుండీ దగ్గర అరుగు మీద కూర్చుంది.

వీడని చీకట్లలో సముద్రం, పరచుకున్న ప్రకృతి కాంత ఒత్తైన కేశాల్లా ఉంది. ఆకాశంలో నక్షత్రాలన్నీ ఎక్కడికో వలసపోయినట్టు ఆకాశం నిర్మలంగా ఉంది. హోరుమని సముద్రం చేస్తున్న శబ్దం తప్ప అంతా నిశ్శబ్దంగా ఉంది. గాలి మాత్రం తీవ్రంగా వీస్తోంది. ఆమెకి రోజూ భర్త తో పాటే లేవడం అలవాటు అయి చీకటితోటే లేచేస్తుంది. ఇంత త్వరగా లేచి చేసేదేమీ లేదని ఆమెకి తెలుసు కానీ సమయం దాటితే ఇంక పడక మీద ఉండలేదు. అలవాటైన ప్రాణం.. పడుకోమంటే మాత్రం పడుకుంటుందా! నెమ్మదిగా పళ్ళు తోముకుంటూ కాసేపు అక్కడే అటూ, ఇటూ నడుస్తూ గడిపేసింది.

ఆమె కాలకృత్యాలు ముగించుకుని కట్టెలు రాజేసి గంజి కాచేసరికి చీకటిని తరిమివేస్తూ సూర్యుడు మెల్లగా గుడిసెల వైపు పర్యటిస్తున్నాడు. మబ్బులన్నీ మంచు బిందువులతో ప్రక్షాళనం అయినట్టు అక్కడక్కడా తెల్లగా విచ్చుకుంటున్నాయి.

కట్టెలు కాలుతున్న వాసనకి మా గాడు గబుక్కున లేచి, పక్కకి చూసాడు. అయ్యా, అమ్మ పక్కన లేరు.. వాడు లేచి వచ్చేసరికి గుడిసె బయట ఆదేమ్మ గంజి కాస్తోంది. " అయ్యేడి" గట్టిగా అడిగాడు వాడు కళ్ళు నులుముకుంటూ.

"యాట కెల్లినాడులే ! ఎల్లి ముకం కడుక్కునిరా గంజి తాగుదువు" అంది.

“నాకేమొద్దు... నేను అయ్యతో ఎల్తా” వాడు గబుక్కున కింద కూలబడి కాళ్ళు చాచుకుని ఆరున్నొక్క రాగం ఆలపించసాగాడు..

“ఇంకా గుంతడివి యాటకి నువ్వేల్లోచ్చునా! నాయన పెద్ద సేపలు తెత్తాడులే నీకు చొక్కా, లాగు కొంతా!యాడవమాక” అని ఊరడించి వాడికి బలవంతంగా గంజి తాగించింది.

చుట్టుపక్కల గుడిసెల్లో సందడి మొదలైంది.. ప్రాభాత సమయం.. ప్రకృతి కాంత లోకమంతా మంచు కళ్ళాపి జల్లి, ముత్యాల పొడితో ముగ్గులేస్తున్నట్టు పల్చటి వెలుగు పరుచుకుంది.

ఆదెమ్మ కొడుకు ముందు కాసిని అటుకులు పెట్టి “తింతా ఈడనే కూసో.. యాడకి పోమాక. నేను తానం సెసోత్తా” అని చెప్పి తాటాకుల దడి చాటుకు వెళ్ళింది.

మాగాడు అలవాటుగా ముందు ఏడుపు మొదలెట్టినా, త్వరగానే వాడు తేరుకుని ఆటలు మొదలెట్టాడు. తల్లి స్నానం చేసి రాగానే ఆట్టే పేచీ లేకుండా ఇసకలో బొమ్మలు వేసుకోడానికి పరిగెత్తాడు.

ఆదెమ్మ కాసేపు ఆ పని, ఈ పని చేసుకుని, నడుం వాల్చింది..

సాయంత్రం నాలుగు అవుతోంది.. ఉదయం కాసిన ఎండ నెమ్మదిగా పల్చబడి ఆకాశంలో నల్లని మబ్బులు గుంపులుగా షికారు మొదలెట్టాయి. ఆదెమ్మ “ ఆనపడేట్టుందే...ఈ పిలకాయ యాడున్నాడో” అని గబుక్కున లేచి “మాగా” అని అరుస్తూ వాడు ఆడుకుంటున్న వైపు బయలుదేరింది.

విసురుగా వీచిన గాలికి ఆమె చీర ఎగిరిపోతూ,ఆ చివరకు, ఈ చివరకు సీతాకోక చిలుకల్లా ఎగరసాగింది. “ ఏందీ ఈ గాలి! ఇంత ఉధృతంగా ఉంది...ఆన పడతాదా! ఈ మొగోళ్ళు యాడదాకా పోయినారో ఎన్దో” కొంచెం ఆందోళనగా అనుకుంది. మళ్ళీ తనలో తానే “ ఆ, నా మొకం! ఈ మబ్బులుంతాయా ! కూసింతసేపు ఉండి తేలిపోతాయి” అనుకుంది గాలికి ఎగిరిపోతున్న చీర చెంగు నడుం చుట్టూ దోపి.

తరతరాలుగా సముద్రంతో సహజీవనం చేస్తున్న వారికి ఇవన్నీ పెద్దగా లెక్కలేదు. ఇలాంటివి వారి జీవితంలో ఎన్నో చూసారు. పేదరికంతో పోరాడుతూ జీవిస్తున్న వారికి సముద్రంలో ఆటుపోట్లులాగే జీవితంలో కూడా వచ్చే ఆటుపోట్లను తట్టుకునే శక్తి పుట్టుకతో వస్తుంది. ఎలాంటి తుపానులు వచ్చినా వారి జీవన స్థితి గతుల్లో మార్పులు ఉండవు. సాధారణంగా పరిస్థితి విషమిస్తుందని అనిపించగానే వాతావరణశాఖ హెచ్చరికలు జారీ చేస్తుంది. కానీ వాళ్ళదాకా అవి రావు.. హెచ్చరికలకు భిన్నంగా జరిగిన సందర్భాలు అనేకం ఉన్నాయి. అందుకే అనేకమార్లు చెబితే తప్ప

వాళ్ళు అవి పట్టించుకోరు. కొన్నిసార్లు వేటకు వెళ్ళకుండా ఉండిపోయి, అయ్యో వెళ్ళలేకపోయామే అని బాధ పడిన రోజులు వాళ్లకి సర్వ సామాన్యం. తుపాను వల్ల పెద్దగా వాళ్లకి నష్టమూ జరగలేదు, లాభమూ లేదు అందుకే తుపాను హెచ్చరికలకు వాళ్ళు నిర్లిప్తంగా ఉంటారు. రెక్కాడితే కానీ, డొక్కాడని జీవితాలు... వారు రోజు గడవడం కోసం సముద్రుడితో పోరాడాల్సిందే. చేపలు పట్టకపోతే ఇంటిల్లి పాదికీ కడుపు నిండేదేలా? అదే మొండి ధైర్యంతో బతకడం వాళ్లను బతికిస్తుంది.

హోరుమంటూ వీస్తోంది గాలి. అలలు ఉవ్వెత్తున విరుచుకు పడుతున్నాయి. ఆ గాలికి తన బొమ్మలు చెదిరిపోకుండా చొక్కా విప్పి బొమ్మల మీద కప్పి, దాని మీద నాలుగైదు ఎండిపోయి కింద రాలిన చెట్టు కొమ్మలు అడ్డుగా పెట్టి, వెనక్కి, వెనక్కి చూసుకుంటూ గుడిసేవైపు బయలుదేరిన మాగాడు కనిపించగానే, “ దా దా నాయినా! నీ కొరకే వత్తన్న...ఆన పడేత్తుంది తడిచిపోతావు” అని వాడి భుజాల చుట్టూ చేతులేసి దగ్గరగా పట్టుకుని గుడిసె వైపు నడిచింది ఆదేమ్మ .

నెమ్మదిగా ఈదురు గాలులు వీచడం మొదలైంది. చూస్తూ ఉండగానే పెద్ద, పెద్ద కెరటాలు ఉధృతంగా ఒడ్డుకి చాలాదూరం రాసాగాయి. ఆదేమ్మ గుడిసేకి వచ్చి మహాకి అన్నం పెట్టింది. తనూ నాలుగు ముద్దలు తిని బొంత పరిచి కొడుకుని పక్కన వేసుకుని పడుకుంది. తల్లి పెట్టిన అన్నం, చేపల వేపుడు తిని వెచ్చగా పడుకున్నాడు వాడు.

సముద్ర ఘోష ఎక్కువైంది...ఆ శబ్దం ఏవో సందేశాలు ఇస్తున్నట్టు, చెవుల్లో అనేక శంఖాలు ఊదుతున్నట్టు అనిపిస్తుంటే ఆదేమ్మకి ఏదో అనుమానం వచ్చి గబుక్కున లేచింది.

ఉన్నట్టుండి ఓరగా వేసిన చెక్క తలుపు దబ,దబ కొట్టుకోడం, గుడిసె మీది తాటాకులు పెద్దగా చప్పుడు చేసి కింద పడడంతో చివ్వున బయటకు వెళ్ళింది “ ఓలమ్మో!ఈదర గాలి మొదలైనాది. మగోల్లంతా యాటకి బొయినారు తుపానత్తందా “ గట్టిగా అరుస్తూ అక్కడక్కడ గుడిసెల్లో ఉన్న ఆడాళ్ళని పిల్చింది. “చెంచలమ్మా! ఎర్రమ్మా! దానమ్మా రండి, రండి..తుపానత్తంది.”

ఆ అరుపులకి “ఓలమ్మో! తుపానే” అంటూ బిల,బిలలాడుతూ అందరూ పరిగెత్తుకుని వచ్చారు.

“ఈదర గాలి మొదలైనాది...తుపానత్తదా ఏటి“ కొండల్లా భారంగా కదులుతున్న నల్లటి మబ్బులను చూడడానికి ప్రయత్నిస్తూ అంది ఆదెమ్మ.

అందరూ పైకి ఆకాశంలోకి చూసారు. చీకట్లో నల్ల మబ్బులు కనిపించలేదు వాళ్లకి.

కింద పడిన తాటాకులు ఏరుతూ "మగోల్లంతా ఎంతదూరం ఎల్లినారో బెగోచ్చీస్తే బాగున్నే.." అంది చెంచలమ్మ.

" రేలియోలో సెప్పనే నేదు" అంది పెంచలమ్మ.

"నీ దగ్గరే రేలియో ఉంది..నువ్వే ఇనాలి..అయ్యోర్లు సెప్పనేదేటే" అంది ఎర్రమ్మ ఆదేమ్మని ఉద్దేశించి. ఆ ఊళ్ళో ఒక్క అప్పన్న దగ్గరే చిన్న ట్రాన్సిస్టర్ ఉంది... అది పట్టుకుని ఒడ్డున తిరుగుతూ అందులో పాటలు, మాటలు వినిపిస్తుంటాడు అప్పన్న.

"అదేటో నాకేటి తెలుత్తాది! ఆయనుంటే ఇంటాడు ఆ పాటల పెట్టి.. " అంది ఆదేమ్మ.

ఇలా అందరూ రక,రకాలుగా మాట్లాడుకుంటూ ఉండగానే గాలి తీవ్రత ఎక్కువైంది. ఒకరి మాటలు ఒకళ్ళకి వినిపించనంత భీభత్సంగా చెట్లు పెద్ద శబ్దంతో పూనకం వచ్చినట్టు ఊగసాగాయి. ఉన్నట్టుండి అందరూ ఆర్తనాదాలు చేయసాగారు.

"అయ్యో!మగోల్లు ఇప్పుడే ఎల్లినారే! ఎల్లాగ తల్లి! సీతలమ్మా! ఓ తల్లి మా మగోల్లని కాపాడుతల్లి" అంటూ గొల్లుమన్నారు ఆ మహిళలంతా.

"ఓలమ్మో! ఓర్నాయనో!నా గుడిసె పోతాంది.. నా కొడుకో యాడన్నవ్!అమ్మ తల్లీ!నా పెనిమిటి యాడుండాడో! అమ్మోరు తల్లికి పూనకం వచ్చినాది.. లచ్చమ్మా! పెద్దమ్మా!' ఎవరికి తోచిన విధంగా బిగ్గరగా అరుస్తూ ఉండగానే పెద్ద చినుకులతో ప్రారంభం అయి, చూస్తూ ఉండగానే ఏనుగు తొండంతో విసురుతున్నట్టు, పాలకడలి పొంగిపోతున్నట్టు వర్షం విజృంభించి కురవసాగింది.

మహేకి మెలకువ వచ్చింది.. కానీ కళ్ళు తెరిపిడి పడడం లేదు.. గుడిసె బయట హాహాకారాలు నిజం అని నమ్మకం కుదిరేలోగా తిరిగి కళ్ళు మూతలు పడుతున్నాయి. హటాత్తుగా గుడిసె మీద ఎవరో పెద్ద బాణం వేసినట్టు కప్పు ఎగిరిపోయి వర్షపు ధారలు వాడిని తడిపేస్తుంటే "అమ్మో!" అని గట్టిగా ఆక్రోశిస్తూ గుడిసె బయటకి సంధించిన బాణం లా దూసుకువచ్చాడు.

గుంపుగా ఉంది, హోరున కురుస్తున్న వర్షంలో తడిసిపోతూ గుండెలు పగిలేలా ఏడుస్తున్న స్త్రీలందరినీ చూశాడు.. వారిలో తన తల్లిని చూశాడు. దూరంగా విరుచుకుపడుతున్న కెరటాలు చూసాడు. ఒక్కసారిగా ఉరిమిన మేఘాలు పెద్ద పర్వతాలుగా మారి వాడి మీద పడుతున్న భావన.. బాధ.

"అమ్మో! నా బొమ్మే" అని శక్తి కొద్ది అరిచి పరుగు లంకించుకున్నాడు.

వెనకనుంచి ఆడవాళ్ళ స్వరాలు"మాగాడా.. అరే మాగా! నాయనా మాగా" ఆ స్వరం ఎవరిది, తనని ఎవరు పిలుస్తున్నారు వాడికి పట్టనట్టు కళ్లముందు కనిపిస్తున్న బొమ్మని కాపాడుకోడానికి పరుగుపెడుతూనే ఉన్నాడు. ఇవాళ ఉదయం నుంచీ రెండు బొమ్మలు వేసాడు. ఒక చేతిలో తామరపూవు పట్టుకుని, ఒక చేతి నుంచి నాణాలు వదులుతున్న లక్ష్మీదేవి, ఇంకోటి మురళి వాయిస్తున్న కృష్ణుడు.. అలలు వచ్చి ఆ బొమ్మలని తుడిచేయకుండా బాగా ఎడంగా తన గుడిసెకి వైపుగానే వేసాడు. కానీ, గుడిసెలనీ, మొత్తం పరిసరాలను మింగేస్తున్న రాక్షసుడిలా విరుచుకుపడుతున్న కెరటాలు చూస్తుంటే తన బొమ్మ కొట్టుకుపోతుందన్న భయం, ఎంతో కష్టపడి బొమ్మ వేయడం కాక, అవి గాలికి చెదిరిపోకుండా కప్పిన తన కొత్త చొక్కా గుర్తొచ్చి"అమ్మా! నా బొమ్మలే" అని ఏడుస్తూ పరిగెత్తుతూ, ఇసకలో వెతుకుతూ, కాళ్లతో తొక్కుతూ, బోర్లా పడుతూ, లేస్తూ,ఈదుతూ విధి ఊడ్చేసిన ఆ సైకత శిల్పాల కోసం అన్వేషిస్తూనే ఉన్నాడు.

" యాడకి ఎల్తన్నావు కొడకా! ఎల్లమాకు పెమాదం " అంటూ కొడుకు వెనకే ఆర్తనాదం చేస్తూ తానూ పరుగులు పెట్టింది ఆదెమ్మ.

"అక్కా! పెద్దమ్మా! ఆదేమ్మా!" తలా ఒక విధంగా పిలుస్తూ అందరూ ఆ ఇద్దరినీ అనుసరించారు।

ప్రళయకాల ఝుం ఝుం మారుతం... సముద్రుడు ఉగ్రనరసింహస్వామిలా ఉన్నాడు. నింగీ, సముద్రం ఏకమైనట్టు చూస్తూ ఉండగానే ఆకాశం అదృశ్యం అయిపోయింది.

"నా బిడ్డా!" ఆ మహిళల ఆర్తనాదాలు ప్రభంజనంలో కొట్టుకుపోయాయి. వేయి చేతులతో సముద్రుడు కరాళ నృత్యం మొదలుపెట్టగా, నేలని లక్ష పాదాలతో చిన్నాభిన్నం చేస్తూ ఆ స్త్రీలందరినీ మూటకట్టి విసిరివేసింది. పెద్ద ఉరుముతో ఆకాశం సముద్రుడి మీదకు లంఘించింది. పెద్ద కెరటం ఆకాశాన్ని చాపలా చుట్టి విసిరివేయబోగా భీకరమైన ఊరుములతో కళ్ళు మిరుమిట్లు గొలిపే మెరుపులతో ఆకాశం సముద్రుడినీ తన పిడికిట్లో బంధించబోగా, ఉగ్రుడైన సముద్రుడు విరుచుకుపడ్డాడు. ఆ బాహుబలులు ఇద్దరూ కలిసి సుమారు యాభై కోలోమీటర్ల దూరం లో ఉన్నజనావళిని, వారి ఆశలనూ ముంచేస్తూ, పేదవారి ఇళ్ళు దోచేస్తూ, ఆ జాలరుల కుటుంబాలను తమ వారితో కలపడానికి వెంట తీసుకువెళ్ళాయి.

అప్పటికి చాలా దూరం వెళ్ళిపోయిన అప్పన్న బృందం కొండల్లా కదిలివస్తున్న మబ్బులను, విసురుగా వీస్తున్న గాలినీ చూసి, అసహనంతో "ఏహే! ఊరికే బయపెత్తమాక" అని విసుక్కుంటూ నీ సంగతి మాకు తెలుసులే అనుకుంటూ కెరటాల పైన ఊయలలు ఊగుతూ ముందుకే సాగుతున్నారు ఆశగా. వెళ్తున్నా కొద్దీ వాళ్ళకీ అర్ధమవసాగింది.. అది సముద్రుడి బెదిరింపుకాదు.. ప్రకృతి పగబట్టింది అని. ఎత్తిన వలలు గాలికి కొట్టుకుపోతుంటే ఆ వేళ పరిస్థితి వలలు

వేయడానికి ఏ మాత్రం అనుకూలంగా లేవన్న విషయం జీర్ణం చేసుకోడానికి ప్రయత్నిస్తూనే మొండి బలంతో, బతుకుమీద ఆశతో, తీరాన్ని తాకుతున్న అలలు, కొన్ని చేపలనన్నా తమకోసం మోసుకొస్తున్నాయేమో అని ముందుకు వెళ్తున్నారు. కానీ ఒక్క చేప కూడా అందడం లేదు. ఏదో సాధించాలన్న లక్ష్యం మనిషిని చిన్న, చిన్నఆటంకాలు ఆపలేవు. అలాగే ఆ మత్స్యకారులు కూడా పెద్ద, పెద్ద చేపలను వేటాడాలన్న లక్ష్యంతో ఇంటినుంచి ఉత్సాహంగా బయలుదేరి, అనుకున్నది సాధించకుండా వెనక్కి మళ్లలేక, కొంచెం, కొంచెం ముందుకి అలా వెళ్తూనే ఉన్నారు. దూరం, దూరం ఇంకా దూరం..భార్యా, పిల్లల ఆర్తనాదాలు వినిపించనంత దూరం.. వారి మనోబలం ముందు ఓడిపోడానికి ఇష్టపడని కెరటాలు ఓ పక్క ముందుకి తోస్తూనే లోలోపలకి లాగుతూ విజయగర్వంతో నావలని తల్ల కిందులు చేసాయి..హా,.హా కారాలు సముద్రం ఘోషలో కలిసిపోయాయి.

తెల్లవారే సరికి తడిసిన ఇసకలో విగతజీవులై కొందరు కనిపిస్తే, ఆనవాలు కూడా లేకుండా పోయినవాళ్ళు కొందరు. కళ్ళనిండా భయంతో, ఒంటి నిండా ఇసకతో చలికి వణికిపోతూ గువ్వల్లా. కూర్చున్నారు నలుగురు మగపిల్లలు...ఎవరెవరో వస్తున్నారు... గజ ఈతగాళ్ళు సముద్రంలోకి వెళ్ళిన వాళ్ళను గాలిస్తూనే ఉన్నారు. స్టీమర్లు, హెలికాప్టర్ లు, మంత్రులు, కలెక్టర్, ఆఫీసర్ లు చాలా మంది వచ్చారు. బిక్కుబిక్కుమంటూ, దయనీయంగా ఉన్న ఆ నలుగురికీ పులిహోర పొట్లాలు ఇచ్చారు. “ మీ అమ్మ, అయ్యా ఏరిరా” అని అడిగారు..

“తెల్డుసారూ” అంటూ బావురుమన్నారు వాళ్ళు.

“అరె పాపం!” సానుభూతి వెల్లువయింది. ఆ వెల్లువ వారి ఒళ్ళంతా తడిమింది. కళ్ళల్లో ఆశల దీపాలు వెలిగించింది.

బాధపడకండి. మీకు మేమున్నాం.. మిమ్మల్ని ఆదుకోడం మా బాధ్యత..ఆశ్రయం కల్పిస్తాం.. వాగ్దానాలు.. ఆ నలుగురు కుర్రాళ్ల వెలిగిన ఆశాదీపాల కాంతిలో వాళ్ళంతా నడుచుకుంటూ వెళ్ళిపోయారు. అక్కడ జరిగిన నష్టానికి పరిహారం లేదు కాబట్టి చుట్టు పక్కల గ్రామాల్లో ముంపుకు గురైన ఇతర జాలర్ల కుటుంబాలకు నష్ట పరిహారం ప్రకటించింది ప్రభుత్వం.

జరిగిందేమిటో కూడా తెలియని అయోమయంలో దిక్కుతోచని స్థితిలో సముద్రుడు చేసిన అల్లకల్లోలంతో ఇంతకాలం ఆడుకున్న ఇసకలో వాళ్లకి ఇప్పుడు గవ్వలు, శంఖులు కనిపించలేదు..శవాలు కనిపిస్తున్నాయి. కెరటాల కేరింతలు కాదు...వికటాట్టహాసం వినిపిస్తోంది. వాళ్ళు హృదయవిదారకంగా పెట్టిన ఆర్తనాదాలు సముద్రపు హోరులో కలిసిపోయాయి. పలకడానికి ఏ అమ్మా లేదు.. దగ్గరకు తీసుకుని ఓదార్చడానికి ఏ అయ్యా లేదు... వాళ్ళు మాత్రం

మిగిలారు. కెరటాలతో పోరాడి, తిరగబడి, శిథిలాల్లా మిగిలారు. ఆకలి, దుఃఖం, భయం తోడుగా నలుగురు పిల్లలు కడుపులు చేత పట్టుకుని అన్నీ వరదల్లో కొట్టుకుపోగా ఇసక అడుగున మిగిలిన నాలుగు సత్తు గిన్నెలు, రెండు పళ్ళాలు పట్టుకుని రోడ్డెక్కారు.

భూమండలాన్ని ఎవరో ఎత్తుకుపోయినట్టు ఎటు చూసినా తడిసిన ఇసక పరిచి పారిపోయాడు సముద్రుడు. జనసంచారం లేని వాకిళ్ళు, ఎక్కడా ఎలాంటి శబ్దం లేకుండా నిశ్శబ్దం ఘనీభవించి ఉంది. ఎవరన్నా పిలిచి ఒక ముద్ద పెడితే బాగుండు అని ఆ ఎనిమిది కళ్ళు ఆశగా సందులు, గొందులు వెతుకుతున్నాయి. మనుషులంతా ఎక్కడికి వెళ్ళారు? మంత్రగాళ్ళు వచ్చి అందరినీ మాయం చేసారా అన్నట్టుగా ఉంది.

కాళ్ళు నొప్పి పెడుతున్నాయి, ఆకలి విజృంభిస్తోంది. అందరికీ అమ్మలు గుర్తొస్తున్నారు. కనిపిస్తున్న ప్రతి గుడిసె తలుపూ తడుతున్నారు అమ్మా అంటూ హృదయం ద్రవించేలా పిలుస్తున్నారు. కానీ ఒక్క అమ్మ కూడా కనికరించడం లేదు...కనిపించడం లేదు. వాళ్ళ లోకంలో అమ్మ కరువై దేవుళ్ళంతా ఆ ఊళ్ళల్లో ఉన్న అమ్మలను తీసుకుని వెళ్ళారా! మరి మాకు అమ్మేలా? భాష లేని కళ్ళల్లో భావాలు, వేల సందేహాలు, కోటి ప్రశ్నలు. కాళ్ళల్లో శక్తి నశిస్తోంది. ధ్వని గొంతుల్లో శిలగా మారినట్టుంది. అకస్మాత్తుగా ఆ గొంతులు అమ్మా అని పిలవడం ఆపేశాయి..పాదాలు నేలకంటుకు పోయాయి..కుప్పకూలినట్టు నేలపై వాలిపోయారు.

(కొనసాగింపు వచ్చే నెలలో)

COMMENTS